

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

YIL: 5
SAYI: 64
FİYAT: 1,00
01.06.2025

ICONIC
İnşaat ve Gayrimenkul

Ofisimize
Bekleriz!

İskele Mah. Balıkcıhisar Sk. No: 5/1 Datça
iconicinsaat@gmail.com 0532 281 92 04

Herkesin Adaleti Kendine

Özgür BASUT'un Yazısı Sayfa 3'te

SİMPO YAPI AŞ

Hayallerin sınırı olmaz!
Ama bir yaşam alanı düşünün;
Güneş evinize doğsun,
Arkanız orman,
Önünüz Datça olsun,
Eviniz akıllı,
Manzaranız deniz olsun...

0546 476 23 04

**Pergamon'da Bir Akşamüstü
Felsefe Sohbeti**

Okan ÖZALP Yazdı 7'de

Vasatlığın Yükselişi: Schopenhauer'un Merceğinden Bir Bakış

Renas SOLİN Yazdı 2'de

İÇİNDEKİLER

Büşra BULUT

2'de

3'te

İdris KENÇ

Bülent ZEYTİN

6'da

**Uttar Pradesh eyaleti
Hindistan**

Gül SESKİR Yazdı 4'te

**Pestist Nedir?
Pestistten Nasıl
Korunabiliriz?**

Dyt. Canan Kaplan ERMİŞ
Yazısı Sayfa 5'te

Vasatlığın Yükselişi: Schopenhauer'un Merceğinden Bir Bakış

Renas SOLİN

Toplumda sıkça karşılaştığımız bir manzara var: Siyasi hayatta, bilimde, sanatta ve akademide vasatlık, adeta bir miknatıs gibi yukarılara çekilirken, gerçek yetenekler ya geç fark ediliyor ya da tamamen gölgede kalıyor. Peki, bu can sıkıcı gerçeğin kökeninde ne yatıyor? Alman filozof Arthur Schopenhauer'un keskin gözlem ve analizleri, bu soruya çarpıcı bir yanıt sunuyor. Onun insan doğasına dair karamsar ama bir o kadar isabetli tespitleri, vasatlığın yükselişini anlamak için güçlü bir mercek sağlıyor.

Schopenhauer'a göre, insanlar zeki ve kavrayışlı bir bireyle karşılaştıklarında, bilinçdışı bir rahatsızlık duyarlar. Bu rahatsızlık, kendi yetersizliklerini hatırlatır; zira zekâ, insanın en çok gurur duyduğu nitelikler. "Zekânı göstermek," der Schopenhauer, "dolaylı olarak karşıdakine 'sen aptalsın' demektir." Bu, çoğu insan için dayanılmaz bir aşağılanma hissi yaradır. İnsanlar, kendilerini zeki görme eğilimindedir ve kıyaslanmak, tahammül edilmesi zor bir durumdur. Bu yüzden, zeki bir birey fark edildiğinde, ona karşı öfke, kıskançlık ya da yok sayma gibi tepkiler ortaya çıkar. Zihinsel üstünlüğü kabul etmek yerine, insanlar bu durumu "irade" düzeyine çeker: Hakaret, karalama ya da küçümseme ile eşitlik sağlamaya çalışırlar.

Toplumda mevki, zenginlik ya da statü saygı götürken, zekâ çoğu zaman bir tehdit olarak algılanır. Schopenhauer'un deyimiyle, "Zekânın en fazla karşılaşılabileceği şey yok sayılmaktır. Eğer fark edilirse, bu bir küstahlık gibi algılanır." Zeki bir birey, fark edildiğinde cezalandırılır; insanlar, onun açığını aramaya, onu küçük düşürmek için fırsat kollamaya başlar. Bu dinamik, vasatlığın yükselişinin temel taşlarından biridir. Vasat olan, çevresine uyum sağlar, alçakgönüllü görünür ve ihtiyaç duyduğu sosyal desteği kolayca elde eder. Zeki olan ise yalnızlığa mahkûmdur; çünkü insanlar, kendilerinden üstün bir zihinle bir arada olmaktan kaçır. Schopenhauer, bu durumu Sa'di'nin sözleriyle çarpıcı bir şekilde özetler: "Aptallar, bilge kişilerle bir araya gelmeye yüz kat daha isteksizdir; bilge kişiler ise aptallardan sadece biraz uzak durur."

Bu gözlemler, siyasi hayatta neden vasat liderlerin sıkça yükseldiğini, bilimde ve akademide neden özgün fikirlerin değil de popüler ve yüzeysel çalışmaların öne çıktığını, sanatta ise derinlikten yoksun eserlerin alkışlandığını açıklıyor. Vasatlık, toplumun konfor alanına hitap eder; tehdit oluşturmaz, kıskançlık uyandırmaz. Gerçek yetenek ise, insanları kendi sınırlarıyla yüzleştirdiği için dışlanır. Schopenhauer'un karamsar dünyasında, zeki birey bir tür "suçlu"dur; çünkü varlığı, başkalarının gururunu zedeler.

Peki, bu döngüden çıkış mümkün mü? Schopenhauer, insan doğasının değişmeyeceğini söyler; ancak bireysel farkındalık, bu dinamiği anlamak için bir başlangıç olabilir. Toplum olarak, zekâyı bir tehdit değil, bir zenginlik olarak görmeyi öğrenebilirsek, belki de vasatlığın gölgesinden kurtulabiliriz. O zamana dek, Schopenhauer'un sözleri kulaklarımızda çınlamaya devam edecek: "Aptal olmak, sosyal çevre edinmek için bir avantajdır." Ve biz, bu gerçeğin ağırlığını hissetmeye devam edeceğiz.

Hikayesi Olan Tarihi Yapılar- 11

Büşra BULUT

Everest'in Tepesindeki Yeşil Botlar

Dünyanın en yüksek dağı olarak kabul edilen Everest; Nepal ve Tibet arasındaki sınır bölgesinde yer almaktadır. 8.849 metre yüksekliğinde olup Himalayalar'ın zirvesini oluşturan bu dağ, Temmuz ayında -19 °C sıcaklığa ulaşırken Ocak ayında görülen sıcaklık ise -60 °C'ye kadar düşmektedir. Dağın üst yamaçları atmosferin üst kısımlarında yer aldığı için buradaki solunabilir oksijen miktarı deniz seviyesindeki yaklaşık üçte biri kadardır. Bu nedenle canlıların büyük bir çoğunluğunun bu coğrafyada barınabilmesi pek mümkün değildir.

Everest, 1852 yılında Hindistan'ı haritalayan İngiliz araştırmacılar tarafından "zirve" olarak belirlenmiştir. Başlangıçta isminin "Peak XV" olması düşünülmüş fakat daha sonra Hindistan genel araştırmacısı olarak görev yapan Sir George Everest'in adının önerilmesiyle beraber bu isimde mutabık kalınmıştır.

Resmi olarak ortaya çıkarılmasının ardından pek çok ekstrem sporunun dikkatini çekmeye başlayan Everest'in zirvesine ilk ulaşan kişiler, 1953 yılında Edmund Hillary ve Tenzing Norgay olmuştur. Bu başarılı girişimden oldukça etkilenen diğer adrenalin sevdalıları insanlar ise o zamandan bu zamana kadar sayısız deneme gerçekleştirmişlerdir. O birkaç dakikalık tarif edilemez tatmin duygusunu yaşayabilmek adına kendilerini gözü kapalı tehlikeye atmışlardır. Kimileri hedefini gerçekleştirmeye muvaffak olurken kimileri de dağın yamaçlarını süsleyen cesetleriyle beraber etraftan geçmekte olan dağcılara ürkütücü birer ibret örneği olmuştur.

Everest'e tırmanmak günümüz şartlarında dahi kolay değildir. Böyle bir eyleme kalkışmadan önce en az 1 yıl çalışılmalı ve mümkün olan tüm dağcılık eğitimleri eksiksiz alınmalıdır. İlk etapta aşırı soğuk havalarda, karlı ve yüksek yerlerde ağır bir sırt çantası ile yürüyebilme antrenmanları yapmak lazım gelir. Sonrasında ise vücut hem fizyolojik hem de psikolojik olarak bu zorlu yolculuğa hazırlanmalıdır. Çünkü kondisyon kadar ruh halini yönetebilmek de bu tırmanışı gerçekleştirenler için en büyük yardımcısı olacaktır.

Belirlenen verilere göre bu güne kadar yaklaşık 280 kişi Everest Dağı'na tırmandığı sırada hayatını kaybetmiştir. Bu ölümlerin %41.6'sı çığ, %12.5'i bitkinlik, %6.9'u düşme nedeniyle gerçekleşmiş; baş dönmesi, kusma ve baş ağrısı şikayetleriyle ortaya çıkan akut dağ hastalığından ölenler ise %16.6 oranında kalmıştır. Ölmek üzere olan dağcılara diğer dağcılar tarafından herhangi bir müdahalede bulunulması oldukça zordur. Çünkü koşulların çok ağır olması nedeniyle 1 saatlik oksijen bile büyük önem taşımaktadır. Yardım etmek isteyen dağcı hiçbir şey yapamayacağı gibi kendi hayatını

da kısa süre içerisinde kaybetme durumuyla karşı karşıya kalabilir. Bu sebeple zirvede veya zirveye yakın yerlerde ölen dağcılarının cesetlerini dahi aşağı taşımak neredeyse imkansızdır. Helikopterlerin o yüksekliğe uçup asılı kalması mümkün olamayacağı için vefat eden 280 civarı dağcının bedenleri Everest'in eteklerinde kaderine terk edilmiştir. Bu bedenler arasında en tanınmış olanı ise "Yeşil Botlar (Green Boots)" lakabıyla bilinen talihsiz dağcının bedenidir.

İlk olarak 21 Mayıs 2001 tarihinde Fransız dağcı Pierre Papillon tarafından görüntüleri kaydedilen yeşil botlu dağcının kimliği uzun süre belirlenememiştir. Fakat daha sonraları, onun 1996 yılında gerçekleşen tırmanış sonucu kar fırtınası nedeniyle hayatını kaybeden 8 kişilik grubun içerisinde Hintli dağcı Tsewang Paljor olduğu anlaşılmıştır. 8.500 metre yüksekliğindeki küçük bir kaya oyulunda kıvrılmış halde bulunan ceset, zamanla; kuzey yönünden tırmanmakta olan dağcılarla zirveye yaklaştıklarını anlamalarını sağlayan bir işarete dönüşmüş ve giydiği dikkat çekici yeşil botlar nedeniyle "Green Boots" olarak ünlenmiştir.

2006 yılında bir başka dağcı David Sharp tek başına Everest'e tırmandığı sırada Yeşil Botlar'ın yanına gelerek dinlenmek için oturmuştur. Ardından dizlerini karnına çekip kafasını öne doğru eğmiş ve birkaç yardım isteyen cümle sayıkladıktan sonra kısa süre içerisinde hayatını kaybetmiştir. Oturduğu pozisyonda ölen David Sharp, iddialara göre Yeşil Botlar ile karıştırıldığı için henüz hayattayken öldüğü sanılmıştır. Spekülasyonların bu denli büyük olması ise Green Boots'un daha da ünlenmesine sebep olmuştur. Bunun yanı sıra Green Boots 2014'te bir anda ortadan kaybolmuş, 2017 yılında yanındaki oksijen tüpleriyle beraber yeniden ortaya çıkmıştır. Ceset hala daha ilk günkü gibi bozulmamış bir şekilde durarak dağcılara rehberlik yapmaya devam etmektedir.

Herkesin Adaleti Kendine

Özgür BASUT

Adalet... Hepimizin dilinde, ama nedense hep bir başkasından beklenen gizemli bir misafir. Kimse tam olarak neye benzediğini bilmiyor ama herkes onu bir yerlerde gördüğünü iddia ediyor. Kimine göre gözü bağlı bir kadın. Eh, gözü bağlı olunca bazen sağa sola çarpıyor tabii; bazen de "ben sizi tanımıyorum" diyerek aramıza karışıyor. Kimine göre terazisi var ama ne hikmetse o teraziyi kim tutuyorsa o zaman doğru tartıyor gibi güçlü bir inanış var. Ne zaman başkasına geçse, "bozulmuş bu" deniyor.

Adalet aslında hepimizin içinde olması gereken bir şeydi ama biz onu dışarıda aramayı tercih ettik. Çünkü içimize bakınca pek işimize gelmedi. Düşünsene, insan kendi menfaatinden vazgeçsin de karşısındakine hakkını versin? O iş biraz zor. Bu yüzden adalet denince herkes başka tarafa bakıyor, ama iş kendine dokunduğunda aniden "Ben adalet istiyorum!" nidalarıyla sahneye çıkıyor. Adalet burada bir tiyatro gibi: Roller çok, ama herkes başrol oynamak istiyor.

Adalet bir terazi diyorlar ama bu teraziyi kimse düzgün kullanamıyor. Biri kefeye kendi hakkını koyuyor, öbür kefeye "valla bana göre olmaz bu" deyip boş bırakıyor. Sonra da "denge yok bu sistemde" diye şikayet ediyor. Usta oyuncuyuz yani: Hem teraziyi tutan el biz, hem de en mağdur olan yine biz. Tek kişilik bir hak arama tiyatrosu. Hem yazan, hem oynayan, hem de jüride oturan kendimiz.

"Adalet gözü bağlıdır" diyorlar ya, bence sadece gözleri bağlı değil, kulakları da tıkalı. Çünkü ne kadar bağırırsak bağıralım, pek duyulmuyor. Belki de adalet, biz kavgaya etmeyelim diye sağır taklidi yapıyor. Çünkü bizde herkes bağırarak haklı olmaya çalışıyor. Adalet de "Ben bu gürültüye karışmam" deyip çekiliyor kenara, kahvesini içiyor. Haksız mı? Baksana,

herkesin adalet anlayışı kendine göre: kimine göre adalet, sabah sıra beklemeden simit almak; kimine göre ise vergi affı. Kimse "benim hakkım biraz fazla olmuş" demez. Hak hep eksik verilir bu ülkede; fazla verildiğinde "teşekkürler ama haksızlık olur" diyen henüz çıkmadı.

Zaten ne zaman bir karar verilse, sonucu beğenen "adalet yerini buldu" diyor, beğenmeyen "bu mu adalet?" diye soruyor. Adaletin kimseye yaranamadığı tek yer burası galiba. Herkes memnun olduğunda adalet tatilde, biri memnun olmayınca adalet skandal oluyor. Halbuki, belki adalet gelmişti de biz kapıyı çalmamasını fırsat bilip evden kaçmıştık.

Bazen düşünüyorum, belki de adalet bir musluk gibidir. Açmak kolay da, ayarını tutturmak zor. Ya çok akıyor, her yeri batırıyor; ya da damla damla geliyor, kuruyor. Bize hep damlası denk geliyor. Çünkü herkes musluğun başında ama kimse vanayı ortak açmak istemiyor. "Benimki önce aksın, sonra siz bakarsınız" diyenlerin ülkesinde, adalet de su gibi akar ama hep eğri yere.

Sonuç olarak, adalet hâlâ aranıyor. En son vicdanla görülmüş ama birbirlerini tanımadıklarını söylemişler. Ara sıra televizyonlarda, sosyal medyada süslü cümleler arajmanında görünse de gerçek hayatta pek denk gelemiyoruz. Belki de artık adaleti kafamızda değil, biraz da davranışlarımızda aramalıyız. Ama tabii işimize gelmediği sürece, davranışları da sorgulamaya açmıyoruz. Neticede herkesin içindeki adalet terazisi çalışıyor, ama bazıları ona pil takmayı unutmuş.

Neyse... Umut fakirin ekmeğidir, adalet ise hep "yarın gelir" denilen misafir. Kapıyı açık bırakıyoruz, ama içeri girse de bir süre sessiz duracak gibi. Çünkü herkes önce kendi sesini dinlemek istiyor.

İdris KENÇ

Türkiye'nin Siyasi Geleceği: Omurgalı Liderlik Zorunluluğu

Türkiye siyaseti, tarih boyunca farklı figürlerin sahneye çıktığı, ideolojilerin dönüştüğü ve halk iradesinin çeşitli biçimlerde tezahür ettiği bir alan oldu. Ancak son yıllarda, özellikle muhalefet cephesinde belirginleşen yeni bir siyasetçi profili dikkat çekiyor: Konjonktüre göre şekil alan, ideolojik omurgası zayıf, her yöne evrilebilen ve asıl hedefi güç ve koltuk olan siyasetçiler.

Bu yeni tip siyasetçi, herhangi bir dünya görüşüne içsel bir bağlılık duymaz. Kendi durduğu yerin net olmadığı gibi, siyaset yaptığı partinin ilkesel çizgisi de onun için tali bir meseledir. Popüler olanı takip eder, rüzgâr nereden eserse oraya yönelir. Zaman zaman milliyetçi, bazen özgürlükçü, bir başka dönemde muhafazakâr ya da solcu görünür. Bu esneklik, ilk bakışta pragmatizm gibi sunulabilir; oysa çoğu zaman, asıl olanın politik idealler değil, kişisel ikbal ve statü olduğu açıktır.

Özellikle yerel yönetimlerden gelen ve "hizmet siyaseti" söylemiyle ön plana çıkan bu yeni nesil politikacılar, siyaseti bir tür şirket yönetimi gibi görme eğilimindedir. Hizmet odaklılık, teknik başarılar ve yönetim becerileri elbette önemlidir; ancak siyaset yalnızca belediye yönetmek ya da kamu hizmeti sunmakla sınırlı bir faaliyet değildir. Siyaset aynı zamanda bir inanç, bir dünya görüşü, bir toplumsal tahayyül inşasıdır. İdeolojisiz ve konjonktüre uyum sağlayan figürler, halkın gerçek ve yapısal sorunlarını köklü biçimde çözme konusunda yetersiz kalırlar. Çünkü sorunlar teknik değil, esasen siyasal ve toplumsaldır.

Bugün Türkiye'nin karşı karşıya olduğu asıl soru şudur: Gerçekten değişimi temsil eden, demokrasiye inanan ve onu içselleştirmiş bir siyasi hareket mi inşa edilecek, yoksa yalnızca güç mücadelesi ve mevzi kazanmaya odaklı bir siyasal oyunda mı ısrar edilecek? Eğer Türkiye gerçekten bir dönüşüm yaşamak istiyorsa, bunu tüccar mantığıyla değil, ilkeli, tutarlı ve demokratik bir anlayışla başarabilir.

Türkiye'nin yakın tarihine bakıldığında, siyasal İslamcılar, iktidarı ele geçirdikten sonra sistemin mevcut güç ve sermaye ilişkileri içinde eriyerek kendi söylemlerini geçersizleştirdikleri görülmektedir. Bir zamanlar mağduriyet söylemiyle toplumsal taban inşa eden bu kesim, zaman içinde ayrıcalıklı sınıflarla bütünleşmiş ve değişim iddialarından uzaklaşmıştır. Şimdi benzer bir sınav, muhalefet cephesinde belirmiştir. Muhalefet, eğer aynı hataya düşmek istemiyorsa, kişisel hesaplardan, grup içi çıkar mücadelelerinden ve koltuk pazarlıklarından sıyrılarak toplumun gerçek değişim talebine kulak vermelidir.

Türkiye için gerçek bir çıkış yolu, demokratik sosyalizmin insan odaklı ve adalet temelli anlayışıyla şekillenen, samimi ve omurgalı bir liderliktir. Bu liderlik, sadece "başarı"ya değil, "doğruluğa" da odaklanmalıdır. Kısa vadeli kazanımlar uğruna ilkelerden taviz veren siyasetçiler, uzun vadede halkın güvenini kaybeder. Oysa Türkiye'nin ihtiyacı olan, yalnızca seçim kazanmak değil, aynı zamanda yeni ve kapsayıcı bir siyasal kültür inşa etmektir.

Aksi takdirde, sahnede değişen sadece aktörler olacak, oyun ise hep aynı kalacaktır: Halkın umudu kısa sürede kırılacak, siyaset yine dar çıkarların arenasına dönüşecektir. Türkiye'nin siyasal geleceği, omurgasız figürler değil; dirençli, dürüst, ilkeli ve halkla sahici bir bağ kurabilen liderlerin ellerinde yükselebilir.

Müşteri memnuniyetini çok önemsiyoruz!

Güvenli yarınlar için her zaman yanınızdayız

HİZMETLERİMİZ

- Trafik Sigortası
- Kasko Sigortası
- Tamamlayıcı ve Özel Sağlık Sigortaları
- Konut Sigortası
- İşyeri Sigortası
- DASK Sigortası
- Yurtiçi ve Yurtdışı Seyahat Sigortaları

UYGUN FİYAT TEKLİFİ ALMAK İÇİN BİZE ULAŞIN!

0533 395 9903

AYSEL KOCAOĞLAN

ayselkocaoglan@gmail.com

0532 066 7838

DOĞANCAN KOCAOĞLAN

axadogancan@hotmail.com

İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/C. Datça / Muğla

ÇOK UZAKTA DEĞİL

Kutsal Ganj'ın kıyısında bir Dev Diwali: Uttar Pradesh eyaleti, Hindistan

Gül SESKİR

Taj Mahal

Dev Diwali tatilinde Hindistan'a gitmek büyük bir şans olmuştur bizlere. Müslümanların Ramazan ayı neyse Hindular için de Diwali aynı derecede önemlidir. Türkçesi 'Işık Festivali' dir. Bu festival özellikle Hindistan'ın Varanasi şehrinde, Ganj Nehri'nin kıyılarında milyonlarca kil lambanın yakılmasıyla ruhani bir törendir. Tannların bu günde yeryüzüne indiğine ve Ganj Nehri'nde kutsal bir banyo yaptığını inanılır.

Hindistan'ı anlamak için öncelikle Hindu felsefesini, inançlarını iyi anlamak gerekiyor. Kutsal saydıkları Tanrıları, özellikle de Shiva'yı, kutsal Ganj Nehri'ni ve kıyısında ölümü bekleyenleri, ölü yakma törenlerini ve daha nice geleneklerini, dini ritüellerini. Kast sistemini anlamak için gerçekten bir süre orada özellikle de Varanasi'de bulunmak gerekir. Varanasi kolay bir yer değil, hijyen anlamında zorlayıcı olduğu kadar, kalabalığı ile de korkutucu. Ya 1. gün döner gelirsiniz ya da Ganj'ın büyüsi sizi de içine çeker ve büyülenirsiniz.

Hindistan'ın büyüklüğünü gözünüzde canlandırmanız için birkaç bilgi paylaşmak isterim. Hindistan, Çin'i geride bırakarak dünyanın en büyük nüfusuna sahip ülke konumuna gelmiştir. Aslında kıta büyüklüğünde bir ülkeden bahsediyoruz: 3.287.000 km². Yaklaşık Türkiye'nin 4 katı. Alan büyük olunca tabii kendi içinde iklim, coğrafya ve kültürel açıdan çok büyük çeşitlilik gösteriyor. Hindistan dünya nüfusunun yaklaşık %17'sine ev sahipliği yapıyor. Burada yaklaşık 16 tane Türkiye nüfusu yaşıyor.

Hindistan'ın da diğer ülkeler gibi turistik bölgeleri var tabii. Taj Mahal bunlardan en ünlüsü.

Taj Mahal, Agra:

Herkesin hayalidir ölmeden Taj Mahal'i görmek. O zamanki Babür imparatorluğun başkenti olan Agra'da Mümtaz Mahal'in ve 1666'da ölen imparator Şah Cihan'ın mezarları buradadır. Yapı hem Babürlülerin o dönemki gücünü, hem de Şah Cihan'ın eşine duyduğu sevgiyi sembolize etmektedir. UNESCO'nun Dünya Mirası listesinde yer almaktadır. Türk-Moğol kökenli bir devlet olan Babür İmparatorluğu'na ait muhteşem bir anıt mezarıdır.

İnşa edildiği dönemde 1 milyar dolar karşılığına denk düşen 32 milyon Hindistan Rupisine mal olan Tac Mahal'in yapımında işçiler, ressam, hattatlar, taşçılar, nakışçılar ve diğerleri toplam 22 bin kişi ve binden fazla fil çalıştırılmış. Tac Mahal'in beyaz mermer yapısının üzerinde pek çok kıymetli ve yarı kıymetli taş kullanılmış. Bu taşlardan turkuaz olan Tibet'ten, yeşim olan Çin'den, binanın asıl malzemesi olan mermer ise Rajasthan'dan getirilmiş. Mermerin içine taş çakma yöntemi Hindistan'ın önemli el işçiliklerinden biri hala. Taj Mahal'in inşasında Müslümanların da çalıştığını kapıyı çevreleyen biçimde Ayetel kürsi duasının yer almasından anlamak mümkün.

Taj Mahal'a girerken kapıdan içeri doğru baktığınızda bir noktada yapı olduğu gibi karşınıza çıkıyor ve bu özel bir mimari olduğunun da göstergesi. İçeride havuzun arkasında muhteşem yapı gelin gibi. Kuyruğu takip ettiğinizde ise yapının içine girip kısa bir mezar ziyareti yapabiliyorsunuz. Söylenene göre baba aynı yapının siyahını kendisi için eşinin tam karşısına yaptırmak ister ama para bitmiştir ve oğulları izin veremeyerek babalarını Agra Kalesine zindana atarlar. Ekonomik olarak zor durumda olan Babür İmparatorluğu'nun ayakta kalması için babalarından vazgeçerler. Öldüğünde ise eşinin yanına defnedilir.

Varanasi'deki törenler ve Ganj turu

Dünya'nın yedi harikasıdan biri burada olduğu için Agra şehri çokça bilinse de, altın üçgen denilen Jaipur-Agra-Varanasi en çok tercih edilen rotadır. Benim en çok merak ettiğim nokta ise spiritüel açıdan baktığımdan, Varanasi idi.

Hinduların en önemli ritüelleri, her akşam mutlaka yapıldığı söylenen ateş seremonisi (Aarti) dir. Bu, Hindu rahiplerin Ganj Nehri kenarında uyguladıkları, birkaç saat süren bir ritüeldir. Bu ritüel Sahnedeki yedi rahibin yakılan tütsüler, çalan çanlar ve söylenen mantralar eşliğinde oldukça etkileyici ve ruhani bir tören. Rahipler senkronize hareketler yaptıkları sahnedeki gözünüzü alamıyorsunuz.

Hindular Varanasi'de ölürlere reenkarnasyondan kurtulup Tanrı'ya ulaşabileceklerine inanıyorlar. Kaç kez reenkarnasyona gireceklerini bilemiyorlar çünkü kaçınıcı hayatlarını yaşadıklarını bilmiyorlar. Son da olabilir

Varanasi DevDiwali Dini Törenler

ilk de. Son ise moksha'ya ulaşıyorlar demektir. Bu bir anlamda Hinduizm'deki kurtuluş demek. Bir daha başka bir kılıfta ruhları dünyaya gelmiyor, ölüm-yeniden doğum kısırdöngüsünden kurtuluyorlar. Bu anlamda Varanasi, kurtuluşun yani ışığın kenti.

Bu nedenle ölümünün yaklaştığını düşünen pek çok yaşlı, ölmek için şehre geliyor ve nehrin yakınında evsiz olarak bazen yıllarca burada hayatlarının sonunu bekliyorlar. Parası olanlar için, ölümü bekleyenlerin konakladığı misafirhaneler de var. Ölen kişinin cesedi, üzeri turuncu renkli çiçeklerle (bizi bu çiçeklerle karşılamışlardı havaalanında) kaplı kefen gibi bir beze sarılarak omuzlarda taşınıyor. İşin garibi hiç ağlayan yok çünkü onlar ölümden sonra yeniden ve hatta daha güzel bir hayat yaşayacaklarına inanıyorlar. Zaten sefaletle rağmen çok mutlu görünmeleri de bundan. Bu hayatlarında ne kadar çok eziyet çekersen bir sonraki hayatlarında o kadar çok mutlu olacaklarına inanıyorlar. Bedenin yanması için bir hayli ateş lazım ve en zenginler sandal ağacı ile yakılıyorlar, en yamayan kemik leğen kemiği diye söyleniyor. Normalleştiriyorsunuz bir süre sonra bu töreni.. Yanbaşınızda olup bitiyor her şey..

Hinduizm'e göre herkes yakılmıyor, din adamları, çocuklar, hamile kadınlar gibi bunların cesetleri ayağına bir taş bağlanarak Ganj Nehri'ne atılıyor.

2. Kasttan bir erkek 3. Yani daha aşağı kasttan biriyle evlenebiliyor. Fakat kast sistemi o kadar sert ki, çok zengin olsalar bile sınıflarını değiştiremiyorlar, nesiller boyu aynı kasta mahkûm olurlar.

Hindular için Ganj'ın ne kadar kutsal olduğunu sizlere biraz açmam gerekli. Hindu geleneklerini iyi anlamak için kutsal saydıkları bu nehrin aslında onlar için Tanrı olduğunu da bilmek gerekir. Varanasi, Hinduizm'in üç önemli nehir tanrıçasından biri Himalaya'nın kızı Ganga, yani Ganj'ın kenarında kurulu. Kent adını Ganj'a karşın iki nehir Varuna ve Assi'nin adlarının birleşiminden alıyor. Burası Hinduizmin günümüzdeki üç önemli tanrısından kötülükleri yok edici Şiva'nın kenti. Şiva onlar için en önemli Tanrı. Her yerde Şivanın farklı resim ve heykellerini görmek mümkün.

Bir Hindu için en kutsal şey yaşamda bir kez olsun Varanasi'de Ganj'ın suyunda aklanıp karma'sını yüceltmek. Sonsuz ölüm ya da yeniden doğum (reenkarnasyon) döngüsü samsara'dan kurtulmak.

Varanasi'nin daracık sokaklarında üç tekerlekli bisikletler yani rickshawlar kullanılmakta. Çarpışan arabalar gibi hızlı ve seriler. Normalde en fazla iki yetişkin insan binebilmekte.

Hindu inancında en önemli konu olan ölü yakma işlemi, "kirli bir iş" kabul edilerek dört kastın dışında kalan dokunulmazlara bırakılıyor. Varanasi'deki en popüler ölü yakma yeri Manikarnika Gat. Günü 24 saati Hindular burada yakılıyor.

Bu arada ölenin en büyük erkek çocuğu beyaz giysiler içinde saç kazınmış ölü yakma mahalline geliyor. Odunları tutuşturmak için ghi adı verilen tereyağı kullanılıyor. Ölü yakma yerinde sürekli yanan ateşten bir parça ile odun yığını ateşe verilir. Yanma üç dört saatlik bir süreç. Bittiginde erkek çocuk bir maşrapa ile kutsal Ganj'ın suyunu omuzları üstünden küllere fırlatır ve arkasına bakmadan gider ve matemini yaşar.

Sokak lezzetleri bir sonraki sayıda devam edecek..

Varanasi'deki Ritüeller

Lüks Akıllı Villalar

Antalya Kepez'deki bu eşsiz projeden avantajlı fiyatlarla ev sahibi olmak için geç kalmayın!

Yasin BASUT

0546 476 23 04

Pestist Nedir? Pestistten Nasıl Korunabiliriz?

Dyt. Canan Kaplan ERMiŞ

Pestisit, tarımda ekinlere ve bitkilere zarar verme potansiyeli bulunan haşereleri, istenmeyen yabancı otları, böcekleri yok etmek ve kontrol altında tutmak için kullanılan kimyasal bir maddedir. Kimyasal yapılarına ve işlevlerine göre sınıflara ayrılan pestisit, böcek öldürücü (insektisit), ot öldürücü (herbisit), mantar öldürücü (fungisit) gibi çeşitleri bulunmaktadır.

Ancak pestisitler yalnızca hedef zararlıları değil, aynı zamanda yararlı canlıları da etkileyebilir; çevresel kirliliğe, toprak ve su kalitesinin bozulmasına, insanlarda zehirlenmelere ya da uzun vadede kronik hastalıklara yol açabilir.

Günümüzde yaygın olarak sprey şeklinde kullanılan Pestisitler, adsorpsiyon sonucu sebze ve meyvelerin yüzeylerine yapışır. Bazı zamanlarda çiğ olarak tüketilen bu gıdalarda yeterli arındırma sağlanamaz. Böyle durumlarda sindirim sistemi aracılığı ile maruziyet meydana gelir. Pestisitler, bazı durumlarda böcek ilaçları gibi maddelerin yanlışlıkla solunmasıyla ya da temas sonucu deri yoluyla emilmesiyle kan dolaşımımıza katılır, hayati organ ve sistemlerimize ulaşır. Bu durum sonrası kısa dönem ya da uzun dönemde birtakım etkiler

görülebilmektedir.

Sebze ve meyvelerde pestisit kalıntısının nedenleri şunlardır:

- İlaçlama sonrası yeterli süre beklenmeden hasat yapılması
- Yanlış dozda veya sık aralıklarla pestisit uygulanması
- Pestisitlerin suya dayanıklı veya yağ bazlı formüllerde olması
- Bitki yapısının pestisitleri emmeye eğilimli olması
- Yetersiz yıkama veya temizleme işlemi yapılması

Pestisitlere maruz kalma sonucunda görülen kısa dönem etkileri deyince aklımıza ilk gelecek olanlar akut zehirlenmeler ve alerjik reaksiyonlardır. Özellikle tarım işleriyle uğraşanlar büyük risk altındadır. Dikkatsiz ve özensiz yapılan ilaçlamalar sonucu pek çok pestisit zehirlenmesi vakası meydana gelmektedir.

Akut pestisit zehirlenmelerinin başlıca belirtileri: Kusma, İshal, Terleme, Solunum güçlüğü, Çarpıntı, İstemsiz kasılmalar olarak sayılabilir.

Günümüzde yaygın olarak sprey şeklinde kullanılan Pestisitler, adsorpsiyon sonucu sebze ve meyvelerin yüzeylerine yapışır.

Bazı zamanlarda çiğ olarak tüketilen bu gıdalarda yeterli arındırma sağlanamaz.

Böyle durumlarda sindirim sistemi aracılığı ile maruziyet meydana gelir.

Pestisitler, bazı durumlarda böcek ilaçları gibi maddelerin yanlışlıkla solunmasıyla ya da temas sonucu deri yoluyla emilmesiyle kan dolaşımımıza katılır,

hayati organ ve sistemlerimize ulaşır. Bu durum sonrası kısa dönem ya da uzun

önlenebilir.

Pestisitten korunmak için neler yapmalıyız?

Gıdaları tüketmeden önce soymak ve pişirmek pestisit seviyesini düşürmeden en etkili yöntemlerden biridir. Evinizde yetiştirebileceğiniz meyve ve sebze ile de pestisite maruz kalmayı önleyebilirsiniz.

Bu ipuçları besinlerdeki pestisit kalıntılarını azaltmanızda etkili olacaktır:

- Meyve ve sebzeleri ıslatmak ya da suya daldırmak yerine su altında iyice yıkayın.
- Yıkadığınız besinleri temiz bir havlu ya da peçete yardımıyla kurulayın.
- Kavun ve kök sebzeler gibi gıdaları ovalayarak yıkayın.
- Marul ve lahana gibi yapraklı sebzelerin dış tabakasını atın.
- Meyve ve sebzeleri mümkünse soyarak tüketin.
- Sebzelerin yıkandığı suya sirke katılması alınacak önlemler arasındadır.

Yatlimanı'nın İncileri

Mavi Ay Restaurant

&

Rakım 45+3 Tekel Büfe

Yatlimanı'nın eşsiz manzarasından et, balık ve mezenin en lezzetlilerine doyacağınız restaurantımız ve yedi yirmi dört kapıları sizlere açık olan tek el büfemizle hizmetinizdeyiz.

Tekne ve Yatlara Servisimiz Vardır!

Atatürk Caddesi Yatlimanı Sokak No: 2/BC

@ maviaydatca_

0543 609 76 65

YAĞMUR İNŞAAT EMLAK

Kızılan Mahallesi'nde Yatırımlık Tarla 913 m²

Baran BASUT
0546 290 56 04

Düşüncelerden süzülenler

"Kürdüm dedim hadi lan bölücü dediler! Laz'ım dedim hadi lan devşirme Rum dediler! Çerkez'im dedim hain Ethem'in torunları dediler! Aleviyim dedim dinsiz Kızılbaş dediler! Êzîdiyim dedim Yezidin pis soyu dediler! Arabım dedim pis yobazlar dediler! Ben dedikçe onlar da bir şey dediler; İnsanım diyecektim ama insanlığa ait her şeyi yok ettiler..."

Kazım Koyuncu

"Ucuz heyecanlar ile anlamlı ve uzun süreli ödülleri birbirinden ayırmayı öğrendiğiniz zaman, yaşamınızın kalitesi ve kişiliğiniz değişecektir."

Epiktetos

"Çamurlu su doğada kat ettiği yol sayesinde arınır. İnsan, yaşamın önüne çıkardıkları sayesinde olgunlaşır."

Lao Tzu

"İyiliğin bilgisine sahip olmayana bütün diğer bilgiler zarar verir."

Montaigne

Bunu Biliyor muydunuz?

Düz yolda bisiklet hız rekoru saatte 296,009 kilometredir. Denise Mueller-Korenek rekoru 16 Eylül 2018'de Amerika, Utah, Bonneville Salt Flats'de, özel bir parkurda (kurumuş bir göl zemininde) gerçekleştirmiştir.

Bulun, Okuyun!

Étienne de La Boétie Gönüllü Kulluk Üzerine Söylev

© Discours de Servitude Volontaire

La Boétie'nin Konuşması mevcut okuyucular için temel bir öneme sahiptir; siyaset felsefesinin bu büyük ve ufuk açıcı eserini okumanın ya da özgürlükçüler için Batı dünyasındaki ilk büyük özgürlükçü siyaset filozofunu okumanın basit zevkinin çok ötesine geçen bir önem. Çünkü La Boétie, tüm özgürlükçülerin -aslında despotizmin tüm karşıtlarının- özellikle karmaşık bulduğu sorunu açıkça ele alıyor: strateji sorunu. Modern devletin yıkıcı ve aşılması imkânsız görünen gücü karşısında, özgür ve çok farklı bir dünya nasıl gerçekleştirilebilir? A durumundan B durumuna, tiranlık dünyasından özgürlük dünyasına geçmek nasıl mümkün olabilir? La Boétie, soyut ve zamansız metodolojisi sayesinde bu ebedi soruna dair hayati içgörüler sunuyor.

Bülent ZEYİN

Suskunluk

Ruhumuzun derinliklerinde, her sustuğumuz kelime bir iç kanamayı tetiklerdi. Bu sessizlik, vicdanımız taş yığınlarının altında ezilip kaybolana dek sürerdi. Sonra, suskunluğun ağırlığıyla kelimeler unutulur, dil lal olurdu. Zaman, umarsızca ve sessizce, karanlıkların yüzüne yeni, derin çizgiler kazırdı.

Denizin tuzlu rüzgarı, adamın yılların yorduğu, kırışıklarla bezeli yüzünü okşarken, sanki asırlık bir sırı fısıldıyordu. Gözleri, ufuk çizgisinde salınırdı; tıpkı kıyıya vuran, sonra da köpük köpük dağılan dalgalar gibi. Başkalarına sonsuz bir şefkatle bakan o gözlerde, kendi iç dünyasına döndüğünde, koyu bir azabın gölgesi belirirdi. Sanki başkalarının yaralarını iyileştirmek için tükenmez bir sabrı vardı da, kendi kanayan ruhuna bir nebze olsun merhamet göstermezdi.

Oturduğu kayalık, rüzgarın ve zamanın yonttuğu, hüzünlü bir anıtı andırıyordu. Omuzları çökmüş, elleri cansız birer ağırlık gibi dizlerinin üzerindeydi. Kayaların çatlaklarına sıkıca tutunan yosun iplikleri misali, geçmiş de onun bugününe öyle bir kuvvetle sarılmıştı ki, her bir yeşil tel, unutulmaya yüz tutmuş bir anının, söylenmemiş bir kelimenin, hissedilmemiş bir sevginin silinmez izini taşıyordu. Her dalga sesi, içindeki sessizliği bir kat daha koyulaştırıyor, sadece kendi içindeki çürümenin yankısını duyabiliyordu.

Önce usul bir fısıltı gibi başlayan o iç ses, zamanla acımasız bir cellada dönüşmüştü. Kaçırılan her itiraf, saklanan her duygu, zamanında verilmeyen her tepki, yutkunulan her kelime, bu görünmez celladın elindeki baltayı gittikçe daha da keskinleştirmişti.

Vicdanı, okyanusun derinliklerinde unutulmuş, üzeri yılların tortusu ve pişmanlık çamuruyla örtülmüş bir enkazdı sanki. Ve O, bu enkazın üzerinde yapayalnızdı. Kelimeler çoktan dudaklarından firar etmişti. Zihni, sadece denizin monoton uğultusu ve kendisine karşı acımasız olan o iç celladın hükümlerine sessizliğiyle doluydu.

Nadiren de olsa, gözlerinde bir anlık bir kıvılcım belirirdi. Ufukta beliren beyaz bir yelkenin umudu, dalgaların kıyıya taşıdığı parlak bir deniz kabuğunun ışıltısı... Belki de bunlar, o ağır moloz yığınının altından sızan cılız bir umut ışığıydı. Ama bu parıltılar çabucak söner, yerini yeniden o derin, kederli ifadeye bırakırdı. Kayalara sınımsız tutunan yosun iplikleri gibi, geçmiş de onu bugüne öyle sıkıca bağlardı ki, ne ileriye gidebilir, ne de gerçekten özgürleşebilirdi. Bu kıyı, onun için sadece denizin ve kendisine karşı acımasız iç sesinin sonsuz bir döngüsüydü... İçinden, her şey için çok mu geç kaldığını düşünürdü.

Yıllar, yüzüne derin vadiler kazırmış, saçlarına gümüş ışıltılar serpmişti. Ama içindeki cellat hiç yaşlanmıyordu. Aksine, zamanın getirdiği her yeni pişmanlıkla daha da bileniyordu. Eskiden bir umut, bir kaçışın simgesi olan o engin mavilik, şimdi sadece kaçırılmış zamanın ve derin pişmanlığın acı bir hatırlatıcısıydı. Her dalga, sanki "Artık çok geç," diye fısıldıyordu. İçindeki cellat, geç kalmışlığın ağırlığını bir zırh gibi kuşanmıştı. Ama bazen, o moloz yığınının altından zayıf bir ses duyulur gibi olurdu. Belki de bu, vicdanının son bir çırpınışıydı: "Henüz... Belki de henüz değil..." Bu fısıltı, içindeki celladın öfkesini daha da alevlendirirdi.

Gözlerinde, akıp giden hayata karşı çaresiz bir öfke ve derin bir pişmanlığın yakıcı acısı vardı. İçindeki cellat galip mi gelecekti? Yoksa o cılız umut fısıltısı, o ağır moloz yığınının altından bir yol bulup yeniden yeşerebilecek miydi? Ve belki de bu çelişkili bekleyiş, onun ebedi yazgısıydı...

İçişleri Bakanlığı: "Telefonda kendisini polis, asker, savcı olarak tanıtır, ADINIZ FETÖ/PDY vb. TERÖR ÖRGÜTÜ SORUŞTURMASINA KARIŞTI diyerek para ve altın isteyenlere inanmayın."

DÜN'DEN BUGÜN'E

Pergamon'da Bir Akşamüstü Felsefe Sohbeti

Okan ÖZALP arkeologdatca@gmail.com | 0543 893 5417

Zaman otobüsümüz, rehberimiz Gül Hanım'ın yönlendirmesiyle iki bin beş yüz yıl öncesinin Pergamon'una doğru süzülürken antik kentin silüeti uzaktan belirmeye başlamıştı. Yemyeşil bir tepede durup otobüsümüzden inerek surlara giden patikayı takip ettik. Surlara varmadan, patikanın solunda dumanı tüten derme çatma ahşap bir kulübenin önünde durduk. Rehberimiz kapıyı tutup içeri seslendi: "Kimse yok mu? Filemon, sizi ziyarete geldik."

Bize dönüp gülümseyerek, "İşte Baukis ile Filemon'un evi. Bugün bu bilge, dindar ve misafirperver çiftin konuğu olacağız," dedi. "Unutmayın, onlar hakikate ermiş insanlardır. Bugünkü zaman yolculuğumuzun amacı, dönemin düşünce şeklini sohbet içinde anlamak ve Varlık Felsefesi kavramını deneyimlemektir."

Kapıda sıcak bir tebessümle yaşlı çift bizi karşıladı. Narin bakışlı Baukis ve ak sakallı, nasırlı elleri olan Filemon bizi içtenlikle içeri davet etti. Basit ama tertemiz kulübede yanan bir ocak, birkaç sandalye ve küçük bir yer sofrası vardı.

Gül Hanım nazikçe, "Sevgili Baukis ve Filemon, uzaklardan gelen yorgun yolcularınız ve bir gece misafiriniz olmak istiyoruz," dedi. Baukis ve Filemon bizi memnuniyetle kabul ettiler ve hemen sofraya hazırlığa başladılar. Biz de yardım ettik. Sofraya zeytin, peynir, ekme ve yoğurt getirdiler. Az şeyleri olmasına rağmen her şeyi paylaşma çabaları bizi hayran bıraktı. Hakikate erenlerin dünya malına değer vermedikleri hallerinden belliydi. Sofraya oturduktan sonra felsefeci grup üyeleri kendini tanıttı ve ardından yemeğe başladık. Yemek sırasında Gül Hanım onlara yaşam, inanç ve varlık üzerine sorular sordu. Baukis ve Filemon derin bir bilgelikle cevaplar verdiler. İlk soru Mevlana'nın "Nice balık vardır ki su içinde her şeyden eminken boğazının hırsı yüzünden oltaya tutulmuştur" sözünün yorumlanması ve insanın hırslarının miktarı üzerineydi.

Filemon düşünceli bir şekilde, "Dünyaya alıcı gözlerle bakmak ürktütcü olabilir. Asıl korku, yaşamı korkunçlaştıran dünya hırsıdır. Hırs insanı uçuruma yaklaştırır. Ondan kurtulmak için yön değiştirmek gerekir," dedi. Baukis ekledi: "Ölüm korkusu olmayanlar, 'ölmeden önce ölümlü' sırrına erenlerdir. Dünya düşkünleri sahip olduklarını kaybetmekten korkar. Oysa gerçek korku, Yaratıcı'dan uzak düşme korkusudur." Sohbet derinleşirken, bilgelikleri dikkatimizi çekti. Lara, Filemon'a Tanrı'nın varlığını ve korkusunu içinde yaşatan birinin nasıl anlaşılacağını sordu. Filemon, "Aşırılık gerçek aşkın alametidir. Aşık olan dünyadan feragat eder ve sürekli Tanrı'yı zikreder ya da susar. Bu aşkın korkusu, Tanrı'yı incitme korkusudur ki bunu her gönül duyamaz. Duyan bilir ki Tanrı'yı incitmek kendini incitmektir. Tanrı güçlüdür, kimse O'na zarar veremez." Baukis devam etti: "Tanrı ayrı, hayat ayrı değildir. Bu ikiliği birlemek gerekir ki bunun yolu hayatı benimsemektir. O'nun yarattığını sevmeyen, O'nu sevmeyen." Tam o sırada, gerçek mi hayal mi olduğunu anlamadığımız bir kapı tıklatma sesi duyuldu.

Filemon kapıya doğru yöneldi. Kapıda perişan halde kırklı yaşlarında bir baba ve yirmili yaşlarında bir

oğlu vardı. Baba, "Gecenin bu saatinde rahatsız etmek istemedik ama tanrı misafiriyiz. Tüm Pergamon'u dolaştık, bir lokma ekme ve konaklama aradık ama kimse kapısını açmadı. Ümidimizi kaybederken oğlum bu ışıklı kulübeyi fark etti. Son bir şansla kapınızı çaldık. Bizi bir gece misafir edebilir misiniz?" dedi. Filemon, "Bu dünyada hepimiz misafirken iki misafiri ağırlamak onurdur, buyurun içeri. Evim kalabalık ama bereketli. Sofradaki dostlarımıza katılın, ben size birer tas çorba ve arpa ekmeği ısıtayım. Başka isteğiniz olursa çekinmeyin," dedi. Baba ve oğlu yemeklerini yedikten sonra sohbe katıldılar. Gecenin ilerleyen saatlerinde sohbet derinleşti.

Baukis ve Filemon Tanrı'nın kudreti, acizlik, sabır, aşk ve hakikat üzerine konuştu. Filemon, "Acizlik, gücün ahlakıdır. Acizliğini unutan zalimleşir, Yaratıcısını unuttur ve 'ben' diyen bir Firavun kesilir," dedi. Sohbetin sonunda huzur dolduk. Sabah veda ederken Filemon, "Unutmayın ki sessizlik, Tanrı'nın dilidir," dedi. Ardından kulübenin içini gözleri kör edecek parlaklıkta bir ışık demeti doldururken kapının eşiğine düşen yıldırımın patlama sesi kulaklarımızı neredeyse sağır edecekti. Elbiseleri yırtık, yüzleri kir pas içinde olan baba ve oğlun gözlerinde ilahi bir ifade belirdi. Çok gür bir ses ile "Baukis ve Filemon, sizler Zeus'un yeryüzündeki tecellilerisiniz. Misafirperverliğiniz, kalbinizin temizliği benim katımda kabul görmüştür. Ben yıldırımların efendisi, kâinatın yaratıcısı Zeus'um; oğlumda tanrıların habercisi, ruhların taşıyıcısı Hermes'tir. Dün gece siz, beni ve oğlumu çok güzel ağırladınız. Bu sebeple her gün kalplerinizden geçirdiğiniz dileğiniz kabul olmuştur. Karı koca olarak birbirinize olan sevginiz ve bağlılığınız ebediyete kadar sürecektir. Ruhların taşıyıcısı Hermes, benim emrimle

ruhlarınızı bedenlerinizden ayırmayacak. Bu kulübenin kapısında yüzlerce yıl birbirinize sarılı halde yaşayacak ve kapınıza gelenleri tanrı misafiri ağırlamaya devam edeceksiniz. Işık yoğunlaşırken Baukis ve Filemon'un yaşlı bedenleri iki ihtişamlı ağaca dönüştü: elleri nasırlı Filemon ulu bir çınar ağacına, Baukis bir ıhlamur ağacına. İki ağaç dalları ve kökleri ile birbirlerine sınıksız sarılıyorlardı. Şaşkınlıkla olan biteni izlerken Filemon'un sesi çınar ağacından yankılandı: "Unutmayın ki, her ben kendi metamorfonu arar. Kendini okuyamayan, metamorfoz hikayesini yazamaz. Ben'i bırakmayan köklenip geleceğe uzanamaz."

Ulu tanrı Zeus, "Sizler, yaptığınız iyiliklerden ötürü kutsanan ve kazananlarsınız. Ben ve oğlum Hermes'e bir lokma ekmeği esirgeyen erdemsiz insanların hepsini cezalandıracağım." Günlük güneşlik olan hava bir anda karardı ve gökten deli gibi boşanırca yağın yağmur ile yıldırımlar kenti azaba uğrattı. Misafirperverlikten korkan Pergamonluların çığlıkları, yıldırım seslerinin arasında sivrinenk vızıltısı gibi eriyip gitti. Ölüm, enselerindeydi. Yağın yağmur suları, Pergamon kentini, nehrin üzerinde yüzen bir dal parçası gibi sürükleyerek yerle bir etti. Yaşlı çiftin kulübesinin bulunduğu tepede, suların üstünde kaldı ve kulübe bir anda bembeyaz mermerden bir tapınağa dönüştü. Bu tapınağın giriş kapısında bekleyen ulu çınar ile ıhlamurun kökleri toprağın ve zamanın derinliklerine uzamaya devam etti. Bu ilahi tecrübenin şaşkınlığı ve hayranlığı içinde, ilahi ışıklardan gözlerimiz kamaşmış bir şekilde kalakalmıştık.

Kaynakça: Vefa ÖNAL, Varlık Koku, Hayyikitap Yayıncılık 2015.

π 3.1415926535...
elektronik

Dünya ile bağınız kopmasın

UYDU - KAMERA
BİLGİSAYAR TAMİR ve SATIŞI

0545 901 47 17 - www.pielektronik48.com

Yaşam alanınıza hijyen
ve estetik katar

0507 921 02 04

Yağmur
Mermer

ozgurbasut@gmail.com

Özgür BASUT

Dostluk!

Dostluk, insan ruhunun en anlamlı molasıdır. Hayatın koşuşturmacası içinde, göğsüne bir avuç kahkaha koyan, gecenin ortasında sana saçma sapan bir şey anlatmak için arayan ama o saçmalığın tam da ruhuna iyi geldiği kişidir dost. Kimi zaman çayın son yudumunda, kimi zaman bir dizi karakterine aynı anda sinirlenişte, bazen de sadece karşılıklı susuşta filizlenir. Hiçbir mantıklı açıklaması yoktur. Belki biraz zorlarsan bir şeyler bulabilirsin...

Bazen yürürken düşersin. Bileğin burkulmaz, ama ruhun incirir. İşte o anda biri yanışır yanına, "İyi misin?" demez; "nasıl düştün lan öyle?" der. Ve sen kahkaha atarsın. Çünkü seni ciddiye almadığı için ciddiye alınmış hissedersin. Dostluk budur. Seni ayağa kaldırmadan önce biraz güler, sonra sarılır. Çünkü ikisi de gerekir; önce yaranla alay etmeli ki yara hafiflesin, sonra da o alaydan utanmadan sarılmalı ki sevildiğini bilesin.

Dostluk bazen birlikte susmaktır. Bu sessizlik rahatsız edici değildir; aksine huzurludur. O anlarda kelimelere ihtiyaç yoktur, çünkü yaşamışlıklar konuşur. Aynı yağmur altında birlikte ıslanmış, aynı saçma hikayeye kahkahalarla gülmüş, aynı hayal kırıklığını yaşamış iki insan, sessizlikte bile anlaşır. "Ne oldu?" sorusuna "hiç" cevabını verip gerçekten hiçbir şey anlatmadan dertleşebilme lüksüdür dostluk.

Bazı insanlar dostluğu, uzun uzun konuşmalarla, derin analizlerle var sanır. Oysa bazen en büyük dostluklar "bugünün kahvesini içtik mi?" sorusunda gizlidir. Dostluk, seni kontrol etmek değil; seni sen halinle kabul etmektir. Kilo almışsındır, kronik kelsindir, aksanın dibine vurursun konuşurken ama dostun sana hala "yakıyorsun bel!" der. Yalana değil, inanca dayalıdır bu cümle. Güzelliğini görmeye gönüllü bir gözle bakar dostun. Belki de dünyada bir tek o gözlükle görebilendir seni. Bir de annelerdir belki...

İnsanın kendiyi barış yapamadığı anlar olur. Aynaya bakmak bile gelmez içinden. Ama dostunla buluştuğunda aynaya gerek kalmaz. Çünkü onun gözündeki halin, senin unuttuğun halindir. Dost, insana unuttuğu yönlerini hatırlatır. "Sen gülmeyi çok güzel bilirsin" der mesela, sen gülmeyi unuttuğunda. "Böyle saçma şeylere çok güzel üzölürsün" der, sen üzölme gereksiz gördüğünde. Dost, seni yeniden kendine çeviren bir aynadır; kırık dökük halini bile güzel gösteren sihirli bir yansıma.

Ve elbette, dostluk komiktir. Trajediye komediye çevirme sanatıdır belki de. Hayat seni alır, evirir çevirir, en saçma yere bırakır. Sen ne olduğunu anlamaya ve bir çıkış aramaya çalışırken: "Bunun film haklarını satabiliriz, ne dersin?" der dostun.

İşte o an, yalnız olmadığını anlarsın. Çünkü senin saçmalıklarının bile senaryolaşabileceğine inanan biri vardır yanında. Ve bu inanç, dünyanın en saçma ama en güzel güvencesidir.

Zaman geçer, insanlar değişir, yollar ayrılır ama bazı dostluklar hep sabit kalır. Aylarca konuşmazsınız, bir gün bir cümle kurulum ve konuşma kaldığı yerden başlar. Çünkü dostluk, araya giren sessizliği inkar etmez; onun üstüne yeni bir cümle koyar.

Hayat, ciddiyetini hatırlatmakta çok başarılı. İşler, faturalar, gelecek kaygısı... Ama dostluk, bu ciddiyetin içinde sızan neşeli bir kaçıktır. Seni alır, kanepenin köşesine oturtur, eline bir bardak çay verir ve der ki: "Biraz saçmalayalım mı?"

Eğer böyle bir dostun varsa, onu ara. Gidip sarıl. Ya da bir mesaj at:

"Bugün simit aldım. Senden izin almadan susamını sevdim. Hakkını helal et". Çünkü dostluk, bazen sadece birlikte gülünecek yeni bir saçmalık bulma çabasıdır. Ve bu çaba, yaşamın ta kendisidir.

Solucan

Kendini Dergi Sanan Aylık Gazete

Yağmur Tic. İnş. Yay. Ltd. Şti. Adına Sahibi: Ahmet BASUT

Genel Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Özgür BASUT

Sayfa Editörü: Ö. Kaya HANZEY

Grafik: Gülseren ÇİMENTAY

Baskı: Akademi Matbaa - Davutpaşa Cd. Güven İş Merkezi D Blok No: 114 Topkapı - İstanbul

Gazetede yer alan makale, yorum, haberler ve ilanlardan yazarları sorumludur.

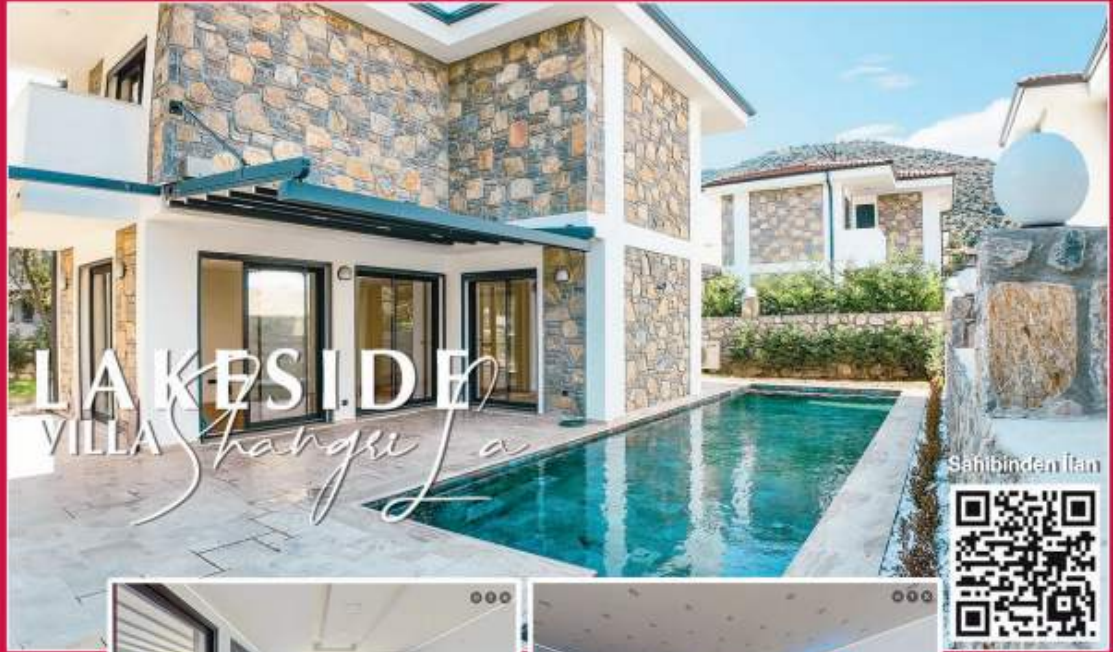
İskele Mah. Rauf Balıkcı Sk. No: 13/D Datça-Muğla - 0252 712 81 04 - 0532 590 23 45

www.gazetesolucan.com - gazetesolucan

KW KARIA

KELLERWILLIAMS

20 Yıllık Tecrübe ile Güvenilir Gayrimenkul Hizmetleri

LAKESIDE
VILLA

Sahibinden İlan

Dünya Lideri Teknolojileri: Matterport

Sanal Tur

EVİNİZİ GÜVENLE SATIN

Eğer siz de mülkünüzü **profesyonel ve güvenilir bir ekibe** teslim etmek istiyorsanız, KELLER WILLIAMS KARIA olarak yanınızdayız.

Gayrimenkulünüzü en kısa sürede ve **en doğru fiyatla değerlendirmek** için bize başvurun.

Gayrimenkul sektöründe **teknolojiyi, pazarlama deneyimini ve müşteri memnuniyetini bir araya getirerek** size en iyi hizmeti sunmayı hedefliyoruz.

Sadece bir emlak danışmanı değil, aynı zamanda **profesyonel içerik üreticileri** olarak **mülklerinizi değerinde satmanızı sağlıyoruz.**

Hedefiniz, gayrimenkulünüzü hızlı ve güvenilir bir şekilde satmaksa, doğru yerdesiniz.

KW KARIA | Kazım Yılmaz Bulvarı 41/B 0252 712 20 44